

tale mig videre, idet jeg i øvrigt vil overlade til de ærede Forslagsstillere, at besvare, hvad der videre er fremkommet.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Dusen): Det er ganske rigtigt, som der blev gjort gældende af det ærede Medlem fra Ringløbing (S. C. Christensen), at jeg ved Forslagets første Behandling gjorde den Bemærkning, at man hørte jævnlig Klage fra Barnefaderens Kommune paa Grund af, at den maatte fortsætte med at betale Underholdsbidrag til Barnemoderen trods det, at Barnefaderen var bortrejst, og jeg lagde ogsaa til, som det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, som oftest til Amerika. Det er ganske rigtigt, at jeg gjorde denne Bemærkning, og jeg tror ogsaa, den er ganske i sin Orden, og at den helt vil holde Stik. Det har netop været et af de Punkter, der har været klaget over ude i Kommunerne, at Barnefaderens Forsørgelseskommune maatte blive ved at betale dette Underholdsbidrag, uagtet Barnefaderen var borte, og ingen vidste hvor han var, om han var levende eller død. Jeg brugte ogsaa de samme Udtryk ved første Behandling. Jeg tror, dette er et Punkt i den bestaaende Lov, som har givet Anledning til meget betydelige Klager. Men, indvender saa det ærede Medlem, naar vi nu gaa fra denne Bestemmelse, og vi lade, naar Barnefaderen er død eller bortrejst, Bidraget falde over paa Barnemoderens Forsørgelseskommune, saa stille vi Barnemoderen daarligere end hidtil, for saa kommer hun let ind under Fattigvæsenet. Det er fuldstændig rigtigt, vi stille Barnemoderen saa meget daarligere, end hun har været stillet før, og det er ganske rigtigt, at kan hun ikke undvære det Bidrag, hun hidtil har faaet af Barnefaderens Forsørgelseskommune, uagtet han er borte, vil hun komme til at henvende sig til Fattigvæsenet i den Kommune, hvori hun har Forsørgelsesret. Men deri finder jeg i og for sig ikke, at der er nogen Urret; thi det er at stille Moderen til det uægte Barn akkurat paa lige Fod med den forladte Hustru; jeg synes ikke, der er nogen Grund til at give Moderen til et uægte Barn en privilegeret Stilling frem for den forladte Hustru, og det er netop det, Loven af 20de April 1888 gør. Jeg indrømmer fuldstændig, at det ærede Medlem fra Ringløbing har Ret i sin Opfattelse; det er fuldstændig rigtigt, hvad han gør gældende; men jeg tror, heller ikke, at Barnemoderen i og for sig derved sker nogen Urret, idet hun bliver stillet lige med den legitime Hustru. Det ærede Medlem gør endvidere gældende, at naar Barnefaderen efterlod sig noget, eller

naar han vendte tilbage, vilde Barnemoderen ikke faa noget; men der forlode vi ikke de bestaaende Regler; det staar jo udtrykkelig i sidste Stykke af § 4, at for saa vidt Barnefaderen vender tilbage, kan man stride ind mod ham, og det er det samme som det nu allerede bestaaende. Naar det ærede Medlem mente, at der var mangen en Mand, som naar de rejste ud af Landet og efterlod sig uægte Børn, da ikke vilde have det paa sig, at hans Forsørgelseskommune herhjemme skulde fortsætte med at betale Bidrag til det eller de uægte Børn, som han mulig efterlader sig, saa tror jeg rigtignok, det vil være et meget lille Tal af Barnefædre der ville gøre sig Skrupler i saa Henseende. Jeg tror, at naar Faderen til et uægte Barn rejser ud af Landet, og navnlig naar han rejser til Amerika, saa vil han tage sig det meget let, hvad hans tidligere Omgangskres vil sige til, at han fremtidig ikke betaler det Bidrag til Barnemoderen, som han er bleven dømt til at betale, før han rejste sin Vej. Jeg tror ikke, der er mange Barnefædre, der bryde sig noget om den Dømtale, der kunde flyde af det, navnlig naar han er saa langt fra Hjemmet som i Amerika; i det hele taget tror jeg ikke, at der er mange Barnefædre, som bryde sig om det, naar de ere rejste ud af Landet — vel at mærke: naar en saadan Dømtale flyder af, at de ikke sende Underholdningsbidrag hjem til den Pige, de havde uægte Børn med. Det var disse Bemærkninger, jeg finder Anledning til at gøre til det ærede Medlem fra Ringløbing. — Til det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) kan jeg indskrænke mig til nogle ganske faa Bemærkninger, fordi den højtærede Justitsminister allerede har udtalt, hvad jeg ellers vilde have sagt. Den Slutning, det ærede Medlem er kommet til med Hensyn til Begyndelsen af § 4, er ganske rigtig, nemlig den, at Meningen dermed er den, at Moderen kun kan forlange Bidraget for eet Aar. Er der gaaet længere Tid, og Moderen ikke har gjort sin Ret gældende, saa taber hun sin Ret, naar hun ikke har sørget for at gøre sin Ret gældende. Med Hensyn til de særlige københavnske Forhold, som det ærede Medlem ogsaa gjorde opmærksom paa, nemlig det Forhold, at det just er Reglen her i København, at Barnemoderen faar sit Bidrag udbetalt maanedsvis — vel endogsaa i mange Tilfælde ugevis — og om det saa er Meningen, at Moderen til et saadant uægte Barn hver Gang skulde præstere disse Attester, som efter § 4 skulle præsteres af hende, saa gaar jeg ud fra, at det ikke er Meningen, at hun f. Eks. hver Ugedag skulde møde for Magistraten med Attester af den